

Sygn. akt I NKRS 111/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 stycznia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Sadowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Adam Redzik

SSN Aleksander Stępkowski

w sprawie z odwołań A. P.-K. i A. M. Ż.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z 13 maja 2021 r.
w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na pięć
stanowisk asesorskich w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W.,
ogłoszonych w Monitorze Polskim z 2020 r., poz. 658,
z udziałem K. K., I. K., D. K.-M., A. I. M.-S. i R. Ż.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 12 stycznia 2022 r.,

oddala odwołania.

UZASADNIENIE

Uchwałą nr [...] z 13 maja 2021 r., Krajowa Rada Sądownictwa (dalej: Rada
lub KRS), na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej
Radzie Sądownictwa (Dz.U. 2021, poz. 269, dalej: u.KRS), przedstawiła
Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie: K. P. K., I. K., D. K.-
M., A. I. M.-S. i R. Ż. do pełnienia urzędu na pięć stanowisk asesorskich

w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W., ogłoszonych w Monitorze Polskim z 2020 r., poz. 658 (pkt 1) oraz nie przedstawiła Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie: A. M. A., N. T. B., S. B., M. S. B., B. S. G., M. A. G., M. A. G., K. B. H.-G., R. K., M. M., A. K. M., K. J. M., P. D. M., A. B. P.-K., M. M. S.-C., M. S.-P., J. S., I. A. S., S. W. T., B. A. T., A. M. W.-H. i A. M. Ż. do pełnienia urzędu na pięć stanowisk asesorskich w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W., ogłoszonych w Monitorze Polskim z 2020 r., poz. 658 (pkt 2).

W związku z cofnięciem zgłoszenia przez A. W. Rada uchwałą nr [...] /2021 z dnia 13 kwietnia 2021 r. umorzyła postępowanie wszczęte w sprawie z jego zgłoszenia. Na podstawie art. 41 u.KRS w zw. z art. 29 § 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz.U. 2021, poz. 137; dalej: p.u.s.a.) w zw. z art. 57 § 1a ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. 2020, poz. 2072; dalej: p.u.s.p.), Krajowa Rada Sądownictwa kolejno uchwałami nr [...] /2021 z dnia 12 maja 2021 r., nr [...] /2021 z dnia 12 maja 2021 r. i nr [...] /2021 z dnia 12 maja 2021 r. umorzyła postępowanie w sprawie ze zgłoszenia: M. J. C., G. D. i U. K. na pięć wolnych stanowisk asesorskich w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W. (M.P. 2020, poz. 658).

W celu przygotowania sprawy do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady, Przewodniczący Rady wyznaczył zespół, zawiadomił Ministra Sprawiedliwości o jego powołaniu oraz o sprawach indywidualnych przekazanych zespołowi w celu przygotowania ich do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady. Minister Sprawiedliwości nie przedstawił opinii w trybie art. 31 ust. 2b u.KRS.

Zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa 10 maja 2021 r. odbył posiedzenie w przedmiocie przygotowania stanowiska dotyczącego rozpatrzenia i oceny na posiedzeniu KRS kandydatów na pięć wolnych stanowisk asesorskich w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W., ogłoszonych w Monitorze Polskim z 2020 r., poz. 658. Na posiedzenie zespołu nie stawili się przedstawiciele Krajowej Rady Radców Prawnych i Naczelnej Rady Adwokackiej - zawiadomieni o terminie. Zespół omówił wszystkie kandydatury, uwzględniając załączone do przekazanych Radzie zgłoszeń uczestników postępowania: oceny kwalifikacji, kwalifikacje i doświadczenie zawodowe, wysoki poziom wiedzy w dziedzinie administracji

publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej, opinie przełożonych, rekomendacje oraz inne dołączone dokumenty.

Zespół wskazał, że w rezultacie przeprowadzonych głosowań, bezwzględną większością głosów, przyjął stanowisko w przedmiocie rekomendacji siedmiorga kandydatów: K. P. K., I. K., D. K.-M., A. B. P.-K., M. M. S.-C., A. M. W.-H. i A. M. Ż. na pięć wolnych stanowisk asesorskich w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W.. Kolejność rekomendacji kandydatów odpowiada liczbie uzyskanych głosów „za” w trakcie głosowań przeprowadzonych przez zespół. W pierwszej kolejności zespół rekomendował kandydatury: I. K., D. K.-M., A. B. P.-K., które uzyskały jednogłośnie poparcie członków zespołu - 5 głosów „za”. W drugiej kolejności zespół rekomendował kandydatury: K. P. K. i A. M. Ż., którzy uzyskali 4 głosy „za”. W trzeciej kolejności zespół rekomendował kandydatury: M. M. S.-C. i A. M. W.-H., które uzyskały 3 głosy „za”.

W uzasadnieniu zespół wskazał, że za rekomendacją wskazanych kandydatów przemawiały w szczególności (ocenione łącznie): kwalifikacje i doświadczenie zawodowe, wysoki poziom wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej, opinie przełożonych, rekomendacje oraz inne dołączone dokumenty.

Jednocześnie na podstawie art. 41 ustawy o KRS w zw. z art. 29 § 1 p.u.s.a. w zw. z art. 57 § 1a p.u.s.p., zespół rekomendował Krajowej Radzie Sądownictwa umorzenie postępowania w sprawie ze zgłoszenia: M. J. C., G. D. i U. K. na pięć wolnych stanowisk asesorskich w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W. (M.P. 2020, poz. 658).

Krajowa Rada Sądownictwa stwierdziła, że kandydaci biorący udział w konkursie spełniają wymagania określone w art. 6a § 1 p.u.s.a.

Rada wskazała, że podejmując niniejszą uchwałę, kierowała się kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 u.KRS oraz wymogiem z art. 6a § 1 p.u.s.a. i uwzględniła kwalifikacje oraz doświadczenie zawodowe, wysoki poziom wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej, opinie

przełożonych, rekomendacje oraz inne dołączone dokumenty, a także opinie Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W.. Po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy, KRS podzieliła stanowisko zespołu członków w części dotyczącej kandydatur: K. P. K., I. K. i D. K.-M.. Rada nie podzieliła stanowiska zespołu w zakresie rekomendowanych kandydatur: A. B. P.-K., M. M. S.-C., A. M. W.-F. i A. M. Ż., a także w zakresie kandydatury A. I. M.-S. oraz R. Ż., które to kandydatury nie były rekomendowane przez zespół i uznała, że Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej zostanie przedstawiony wniosek o powołanie: K. P. K., I. K., D. K.-M., A. I. M.-S. oraz R. Ż. do pełnienia urzędu na pięć stanowisk asesorskich w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W..

W dalszej kolejności rada przedstawiła sylwetki wszystkich kandydatów.

Rada podkreśliła, że w każdym postępowaniu nominacyjnym dokonuje oceny kandydatów na podstawie załączonych materiałów, ocenianych indywidualnie. Rada jest wyposażona w prawo swobodnej oceny zgromadzonego materiału i możliwość nadania decydującego znaczenia określonym, wybranym kryteriom ustawowym, na podstawie których podejmuje uchwałę.

W ocenie Rady uczestnicy postępowania, pretendujący do objęcia stanowisk asesora sądowego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W., spełniają formalnie wszystkie kryteria wyboru, a zatem zadaniem Rady było przeprowadzenie weryfikacji i dokonanie wyboru osób, które spełniają wszystkie kryteria - oceniane łącznie - najpełniej i w najwyższym stopniu.

Rada wskazała, że przy podejmowaniu decyzji kierowała się ocenami kwalifikacyjnymi oraz doświadczeniem zawodowym kandydatów. Zdaniem Rady osoby przedstawione do powołania posiadają najwyższe kwalifikacje merytoryczne, poparte wieloletnim doświadczeniem zawodowym. Wysokie kwalifikacje merytoryczne rekomendowanych kandydatów znajdują odzwierciedlenie w wysoko ocenionej ich pracy zawodowej oraz bardzo dobrych opiniach służbowych.

W odniesieniu do osób wybranych do przedstawienia Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie, Krajowa Rada Sądownictwa wskazała następujące okoliczności, które zdecydowały o ich wyborze.

Rada uwzględniła, że K. P. K. posiada odpowiednie przygotowanie teoretyczne oraz praktyczne do objęcia stanowiska asesora sądowego w wojewódzkim sądzie administracyjnym. Pracował w Sądzie Okręgowym w S. na stanowisku stażysty. Przez siedem lat współpracował z Miejskim Ośrodkiem Pomocy Rodzinie w S., w którym udzielał porad prawnych. Od 2012 r. jest etatowym członkiem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w S., w którym od 25 października 2017 r. objął funkcję Wiceprezesa, a od 1 maja 2018 r. - Prezesa tego Kolegium. Ukończył studia podyplomowe z zakresu kontroli jakości stosowania prawa przez organy samorządu terytorialnego. W 2017 r. uzyskał stopień naukowy doktora nauk prawnych. W czerwcu 2020 r. złożył z wynikiem pozytywnym egzamin adwokacki. Jest wykładowcą w: P. [...] w S. i W. [...] w Ł.. Prowadził szkolenia z zakresu postępowania administracyjnego dla pracowników Miejskiego Ośrodka Pomocy Rodzinie w S. oraz Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w S.. Jest autorem publikacji z zakresu prawa administracyjnego, a swoje kwalifikacje podnosi przez uczestnictwo w szkoleniach zawodowych i konferencjach naukowych. Różnorodne doświadczenie zawodowe stanowi zatem, zdaniem Krajowej Rady Sądownictwa, doskonałe uzupełnienie wiedzy z zakresu prawa administracyjnego oraz dziedzin pokrewnych i pozwoli z powodzeniem realizować czynności asesora sądowego na stanowisku objętym tym postępowaniem nominacyjnym.

Drugą z osób, wybranych do przedstawienia z wnioskiem o powołanie, jest I. K.. W 2004 r. ukończyła studia podyplomowe w zakresie funduszy Unii Europejskiej na Uniwersytecie [...]. W latach 2002-2003 odbyła staż absolwencki, a następnie pracowała w Urzędzie Marszałkowskim w [...], w Wydziale Ochrony Zdrowia, na stanowisku podinspektora ds. integracji w ochronie zdrowia. Od października 2004 r. jest zatrudniona jest w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W., początkowo na stanowisku referenta stażysty, od marca 2005 r. jako sekretarz sądowy, od lipca 2005 r. jako asystent sędziego a od lipca 2011 r. jako starszy asystent sędziego. Obowiązki wykonuje w Wydziale VI tego Sądu. W latach 2007-2008 odbyła szkolenie dla asystentów sędziego, które ukończyła egzaminem złożonym przed Komisją Egzaminacyjną, powołaną przez Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego. W 2018 r. złożyła egzamin radcowski z łącznym wynikiem pozytywnym i uchwałą z dnia 16 kwietnia 2018 r. została wpisana na listę radców

prawnych OIRP w [...]. Uczestniczyła w licznych szkoleniach i seminariach, m.in. z zakresu prawa administracyjnego. Przygotowała i wygłosiła wykład w ramach szkolenia dla asystentów wojewódzkich sądów administracyjnych nt. „Środki zaskarżenia w sprawach prawa pomocy” pod nadzorem merytorycznym Zastępcy Prezesa WSA w W.. Zdaniem Krajowej Rady Sądownictwa, kandydatura I. K. w pełni zasługuje na przedstawienie jej z wnioskiem o powołanie na stanowisko asesora sądowego z uwagi na duże doświadczenie w pracy w sądownictwie administracyjnym na różnych stanowiskach, od referenta stażysty do starszego asystenta sędziego, co pozwoliło kandydatce poznać praktyczny wymiar pracy na różnych płaszczyznach, a także świadczy o dużej determinacji w dążeniu do samodzielnego orzekania.

Trzecią wybraną do przedstawienia z wnioskiem o powołanie kandydatką jest D. K.-M.. W latach 2005-2013 pracowała w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W., początkowo na stanowisku referenta stażysty, a od października 2006 r. na stanowisku asystenta sędziego. Od sierpnia 2013 r. jest zatrudniona w Naczelnym Sądzie Administracyjnym, początkowo na stanowisku asystenta sędziego, a od grudnia 2013 r. na stanowisku starszego asystenta sędziego. Obowiązki wykonuje w Izbie Ogólnoadministracyjnej. W latach 2007-2008 odbyła szkolenie dla asystentów sędziego, które ukończyła egzaminem złożonym przed Komisją Egzaminacyjną, powołaną przez Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego. W 2011 r. ukończyła studia podyplomowe w zakresie studiów samorządu terytorialnego i rozwoju lokalnego. W 2016 r. złożyła egzamin radcowski z łącznym wynikiem pozytywnym. Prawo do wykonywania zawodu radcy prawnego zostało jej zawieszone. W 2018 r. ukończyła Podyplomowe Studium Zagadnień Legislacyjnych. Uczestniczyła w licznych szkoleniach i seminariach, m.in. z zakresu prawa administracyjnego. Jest autorką dwóch artykułów o tematyce administracyjnoprawnej. Zdaniem Krajowej Rady Sądownictwa, również Pani D. K.-M. w pełni zasługuje na przedstawienie jej z wnioskiem o powołanie na stanowisko asesora sądowego. Tak jak poprzednia kandydatka, posiada duże doświadczenie w pracy w sądownictwie administracyjnym na różnych stanowiskach i na różnych jego szczeblach. Poznała prace od strony praktycznej zarówno w wojewódzkim sądzie administracyjnym, jak i w Naczelnym Sądzie Administracyjnym,

systematycznie podnosi swoje kwalifikacje, a także wyraża swoje poglądy w ramach napisanych publikacji, co - zdaniem Rady - predestynuje ją do przedstawienia z wnioskiem o powołanie na stanowisko asesora sądowego w wojewódzkim sądzie administracyjnym.

Kolejną kandydatką przedstawioną z wnioskiem o powołanie jest A. I. M.-S., która w latach 2002-2004 pracowała jako referent prawny w kancelariach radców prawnych w W.. Od września 2004 r. jest zatrudniona w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W., początkowo na stanowisku referenta stażysty, od marca 2005 r. na stanowisku asystenta sędziego, a od lipca 2011 r. - starszego asystenta sędziego. Obowiązki wykonuje w Wydziale I tego Sądu. W latach 2007-2008 odbyła szkolenie dla asystentów sędziego, które ukończyła egzaminem złożonym przed Komisją Egzaminacyjną, powołaną przez Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego. W 2016 r. ukończyła studia podyplomowe w zakresie prawa Unii Europejskiej. Jest autorką publikacji, m.in. z zakresu szeroko rozumianego prawa administracyjnego. Bierze udział w konferencjach naukowych i licznych szkoleniach zawodowych. Wprawdzie A. I. M.-S. nie uzyskała rekomendacji zespołu członków Krajowej Rady Sądownictwa, jednakże - zdaniem Rady - jej długoletnie doświadczenie zawodowe w pracy w sądownictwie administracyjnym, a także wiedza - zarówno teoretyczna, jak i praktyczna - pozwolą z powodzeniem pełnić obowiązki na stanowisku asesora sądowego w wojewódzkim sądzie administracyjnym.

Ostatnim kandydatem, wybranym przez Radę do przedstawienia z wnioskiem o powołanie, jest R. Ż.. Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła okoliczność, że od kwietnia 2004 r. do czerwca 2007 r. był zatrudniony jako asystent sędziego w Sądzie Okręgowym w W. a od czerwca 2007 r. do sierpnia 2014 r. - jako asystent sędziego w WSA w W.. W 2010 r. ukończył szkolenie dla asystentów sędziego, zorganizowane w Naczelnym Sądzie Administracyjnym, i złożył egzamin końcowy. W 2011 r. złożył egzamin radcowski i został wpisany na listę radców prawnych OIRP w [...]. W 2013 r. ukończył kurs prawa angielskiego i europejskiego (zorganizowany w kooperacji z OIRP w [...]). Od 1 września 2014 r. do chwili obecnej wykonuje zawód radcy prawnego. Od września 2014 r. do czerwca 2015 r. był zatrudniony jako radca prawny oraz dyrektor biura w spółce – B.

[...] Sp. z o.o. Ukończył m.in. szkolenie z wykładni prawa w uzasadnieniach wyroków sądów administracyjnych, zorganizowane przez NSA w 2012 r. Prowadził również zajęcia dydaktyczne w A. [...] w W. oraz sprawdzał prace egzaminacyjne aplikantów OIRP w [...]. Jest autorem kilku publikacji. Nie uzyskał rekomendacji zespołu opiniującego, jednak - w ocenie Krajowej Rady Sądownictwa - doświadczenie zawodowe w pracy w sądownictwie administracyjnym oraz wykonywanie zawodu radcy prawnego, wiedza prawnicza oraz rodzaj spraw, którymi się zajmuje, czynią jego kandydaturę odpowiednią do wystąpienia z wnioskiem o powołanie na stanowisko asesora sądowego w wojewódzkim sądzie administracyjnym.

W odniesieniu do kontrkandydatów, którzy nie zostali wybrani przez Krajową Radę Sądownictwa do przedstawienia z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku asesora sądowego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W., Rada stwierdziła, że - po dokonaniu dogłębnej i wnikliwej analizy całokształtu zgromadzonej dokumentacji - nie wypełniają oni wszystkich, ocenianych łącznie, kryteriów wyboru w stopniu wyższym niż osoby przedstawione do powołania.

W ocenie Rady, te wszystkie okoliczności zadecydowały o uznaniu rekomendowanych kandydatów za spełniających w niniejszej procedurze konkursowej kryteria wyboru w stopniu uzasadniającym przedstawienie Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej do powołania. Zdaniem Krajowej Rady Sądownictwa, wszyscy kandydaci przedstawieni z wnioskiem o powołanie na stanowisko, o które się ubiegają, dowiedli swoim wykształceniem, dotychczasową pracą oraz innymi aktywnościami zawodowymi, że spełniają wszystkie kryteria wyboru najpełniej oraz że wyróżniają się wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej.

Krajowa Rada Sądownictwa wskazała, że uwzględniła także opinię Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W..

Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. na posiedzeniu 16 grudnia 2020 r. zaopiniowało kandydatów w następujący sposób: K. P. K. - 0 głosów „tak”, 8 głosów „nie” (ocena Kolegium: „dobra”); I. K. - 7 głosów „tak”, 1 głos

„nie” (ocena Kolegium: „wyróżniająca”); D. K.-M. - 1 głos „tak”, 7 głosów „nie” (ocena Kolegium: „bardzo dobra”); A. I. M.-S. - 6 głosów „tak”, 2 głosy „nie” (ocena Kolegium: „wyróżniająca”); A. B. P.-K. - 2 głosy „tak”, 6 głosów „nie” (ocena Kolegium: „bardzo dobra”); A. M. Ż. - 8 głosów „tak”, 0 głosów „nie” (ocena Kolegium: „wyróżniająca”); R. Ż. - 0 głosów „tak”, 8 głosów „nie” (ocena Kolegium: „bardzo dobra”). Rada nie pominęła opinii tego gremium, jednak - w świetle zdobytego przez kandydatów doświadczenia zawodowego, posiadanej wiedzy i kompetencji merytorycznych - uznała, że w niniejszej procedurze konkursowej wyniki głosowań Kolegium nie są kryterium przesądzającym o wyborze.

Reasumując Rada stwierdziła, że rekomendowani kandydaci posiadają kwalifikacje merytoryczne oraz doświadczenie zawodowe, a także wszechstronną, stale pogłębianą wiedzę prawniczą, którą umiejętnie wykorzystują w praktyce zawodowej, dające rękojmię należytego wykonywania obowiązków na stanowisku asesora sądowego w wojewódzkim sądzie administracyjnym. O przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wskazanych w pkt 1 uchwały kandydatów zadecydował całokształt okoliczności sprawy, a w szczególności wysokie kwalifikacje i wszechstronne doświadczenie zawodowe, wyróżnianie się wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej, opinie przełożonych, rekomendacje oraz inne dołączone dokumenty.

Rada przedstawiła wyniki głosowania na poszczególnych kandydatów, w tym: K. P. K. oddano 15 głosów „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 5 głosach „wstrzymujących się” (przy udziale 20 osób), w rezultacie czego uzyskał wymaganą bezwzględną większość głosów; I. K. oddano 13 głosów „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 7 głosach „wstrzymujących się” (przy udziale 20 osób), w rezultacie czego uzyskała wymaganą bezwzględną większość głosów; D. K.-M. oddano 13 głosów „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 6 głosach „wstrzymujących się” (przy udziale 19 osób), w rezultacie czego uzyskała wymaganą bezwzględną większość głosów; A. I. M.-S. oddano 16 głosów „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 4 głosach „wstrzymujących się” (przy udziale 20 osób), w rezultacie czego uzyskała wymaganą bezwzględną większość głosów; A. B. P.-K. oddano 9 głosów

„za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 10 głosach „wstrzymujących się” (przy udziale 19 osób), w rezultacie czego nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów; A. M. Ż. oddano 10 głosów „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 10 głosach „wstrzymujących się” (przy udziale 20 osób), w rezultacie czego nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów; R. Ż. oddano 13 głosów „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 7 głosach „wstrzymujących się” (przy udziale 20 osób), w rezultacie czego uzyskał wymaganą bezwzględną większość głosów.

Mając na uwadze wyniki głosowania, Krajowa Rada Sądownictwa podjęła uchwałę jak na wstępie.

Od powyższej uchwały odwołanie wniosła A. P.-K., zaskarżając ją w części, tj. w pkt. 1 jej rozstrzygnięcia oraz w pkt. 2, w zakresie odmowy przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie A. B. P.-K. do pełnienia urzędu na stanowisko asesorskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W..

Zaskarżonej uchwale Odwołująca się zarzuciła naruszenie przepisów prawa procesowego, które miały istotny wpływ na wynik sprawy, t.j.:

1) Artykuł 42 ust. 1 w zw. z art. 33 ust. 1 i art. 35 ust. 1 i 2 u.KRS, poprzez sporządzenie uzasadnienia zaskarżonej uchwały w sposób uniemożliwiający poznanie istotnych motywów jej podjęcia oraz czyniący niemożliwym jednoznaczne i precyzyjne stwierdzenie jakimi przesłankami kierowała się Rada w zakresie wyboru kandydatów wskazanych w pkt. 1 jej rozstrzygnięcia, uznania, iż najpełniej i w najwyższym stopniu, wypełniają oni kryteria ustawowe określone w treści art. 35 ust. 2 u.KRS, w szczególności z uwagi na:

- niewskazanie konkretnych kryteriów i sposobu ich zastosowania przy podejmowaniu przez Radę decyzji o nieprzedstawieniu wniosku o powołanie kandydatów wskazanych w pkt. 2 uchwały, w tym kandydatury Odwołującej się,
- odstąpienie od wyjaśnienia podstaw oceny, że osoby nominowane przez Radę spełniają wszystkie kryteria wyboru w sposób najpełniejszy, uzasadniający przedstawienie ich kandydatury do powołania,
- niewyjaśnienie podstaw dokonania oceny, w świetle której kandydaci wskazani w pkt. 2 zaskarżonej uchwały, w tym Odwołująca się, nie wypełniają

wszystkich, ocenianych łącznie, kryteriów wyboru w stopniu wyższym niż osoby przedstawione do powołania,

- zaniechanie wyjaśnienia przyczyn, dla których Rada zdyskwalifikowała stanowisko zespołu KRS w odniesieniu do niektórych z rekomendowanych kandydatur, w tym kandydatury Odwołującej się,

- zaniechanie wyjaśnienia przyczyn, dla których Rada zdyskwalifikowała opinię Kolegium WSA jako kryterium oceny w odniesieniu do niektórych z rekomendowanych kandydatur, w tym kandydatury Skarżącej;

2) Artykuł 35 ust. 1 i 2 w zw. z art. 42 ust. 1 u.KRS poprzez:

- brak określenia i rozpatrzenia zgłoszonych kandydatur w oparciu o jasne, jednakowe i sprawiedliwe dla wszystkich uczestniczących w konkursie kryteria oceny kandydatów na wolne stanowiska asesorskie,

- niedokonanie porównania i omówienia ocenianych kandydatur w oparciu o jednolite dla wszystkich kryteria ustawowe,

- niewskazanie precyzyjnych kryteriów, jakimi kierowano się przy wyborze kandydatów rekomendowanych, a następnie przedstawionych Prezydentowi RP i kandydatów, którzy nie uzyskali takiej rekomendacji, a w konsekwencji nie zostali przedstawieni Prezydentowi RP, w tym kandydatury Odwołującej się;

3) Artykuł 33 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 1 i 2 u.KRS poprzez:

- dokonanie oceny kandydatury Skarżącej bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy udostępnionych Krajowej Radzie Sądownictwa oraz dokonanie tej oceny w sposób sprzeczny z prawem, dowolny oraz sprzecznie ze zgromadzonym materiałem, z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji Odwołującej się i konkurujących z nią kandydatów,

- oparcie uchwały na wybiórczych (niepełnych) ustaleniach faktycznych, mimo dostępu do nich w oparciu o posiadany materiał procesowy,

- pominięcie przy ocenie kandydatury Skarżącej stanowiska zespołu rekomendującego kandydatury Krajowej Radzie Sądownictwa, jak również pominięcie opinii Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W.;

co skutkowało wydaniem uchwały o przedstawieniu Prezydentowi RP wniosków o powołanie na stanowiska asesorskie osób wskazanych w pkt. 1 jej

rozstrzygnięcia i nieprzedstawieniu wniosku o powołanie Skarżącej do pełnienia urzędu na tym stanowisku.

Odwołująca się wniosła o uchylenie zaskarżonej uchwały w pkt. 1 w całości i w pkt. 2 w zakresie odmowy przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie Odwołującej się do pełnienia urzędu na stanowisko asesorskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W. oraz przekazanie sprawy Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozstrzygnięcia.

W odpowiedzi na powyższe Krajowa Rada Sądownictwa wniosła o jego oddalenie w całości, jako pozbawionego uzasadnionych podstaw. Rada podtrzymała stanowisko wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały oraz podniosła, że Odwołująca się nie wykazała, aby Rada w swoim postępowaniu dopuściła się naruszenia prawa. Uchwała, od której zostało wniesione odwołanie, zapadła w ramach przysługujących Krajowej Radzie Sądownictwa ustawowych kompetencji.

Sprawa z odwołania A. B. P.-K. została zarejestrowana pod sygn. I NKRS 111/21.

Przedmiotową uchwałę zaskarżyła także A. M. Ż. w zakresie punktu 1. ww. uchwały - w całości oraz punktu 2. ww. uchwały - w części obejmującej rozstrzygnięcie o nieprzedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie wnoszącej odwołanie A. M. Ż. do pełnienia urzędu na stanowisku asesora sądowego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W.. Odwołująca się zarzuciła sprzeczność ww. uchwały z prawem (art. 44 ust. 1 u.KRS), tj. mające istotny wpływ na wynik sprawy naruszenie: art. 33 ust. 1 u.KRS; art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 u.KRS; art. 37 ust. 1 u.KRS; art. 42 ust. 1 u. KRS - w związku z art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji poprzez:

a) dowolnie przyjęte stanowisko o posiadaniu przez osoby przedstawione do powołania (wymienione w punkcie 1 zaskarżonej uchwały) „najwyższych kwalifikacji merytorycznych popartych wieloletnim doświadczeniem” - jako wniosku powziętego w warunkach wskazujących na nieprzejrzysty i niejednakowy dla wszystkich kandydatów sposób dokonania przez organ konstytucyjny przyporządkowania ustaleń faktycznych dotyczących kandydatów objętych wnoszonym odwołaniem do

przyjętych kryteriów ocennych (tj. ocen kwalifikacyjnych oraz doświadczenia zawodowego kandydatów),

b) brak jednakowych kryteriów oceny kandydatów dla wszystkich objętych niniejszym odwołaniem osób uczestniczących w konkursie,

c) przyjęcie zaskarżonej uchwały (w zaskarżonej części) w warunkach nieodpowiadających zasadzie równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania oraz demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, co w konsekwencji miało istotny wpływ na wynik postępowania z uwagi na nieprzedstawienie kandydatury Odwołującej się Prezydentowi RP.

W oparciu o ww. zarzuty Odwołująca się wniosła o uchylenie pkt. 1. uchwały oraz pkt. 2. uchwały w części obejmującej rozstrzygnięcie o nieprzedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie jej do pełnienia urzędu na stanowisku asesora sądowego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W..

W odpowiedzi na powyższe Krajowa Rada Sądownictwa wniosła o jego oddalenie w całości, jako pozbawionego uzasadnionych podstaw. Rada podtrzymała stanowisko wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały oraz podniosła, że Odwołująca się nie wykazała, aby Rada w swoim postępowaniu dopuściła się naruszenia prawa. Uchwała, od której zostało wniesione odwołanie, zapadła w ramach przysługujących Krajowej Radzie Sądownictwa ustawowych kompetencji.

Sprawa z odwołania A. M. Ż. została zarejestrowana pod sygn. I NKRS 112/21. Postanowieniem z 29 listopada 2021 r. Sąd Najwyższy na podstawie art. 44 ust. 2a u.KRS połączył sprawę o sygn. akt I NKRS 112/21 ze sprawą o sygn. akt I NKRS 111/21 w celu ich łącznego rozpoznania oraz rozstrzygnięcia pod sygn. akt I NKRS 111/21.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołania, jako niezasadne, podlegały oddaleniu.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2 u.KRS, Rada powołana jest do rozpatrywania i oceniania kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziowskich, m.in. w sądach administracyjnych oraz przedstawiania Prezydentowi RP wniosków o powołanie sędziów w tych sądach. Rada w sprawach indywidualnych podejmuje uchwały, od której uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu jej sprzeczności z prawem, o ile przepisy odrębne nie stanowią inaczej. Zgodnie natomiast z art. 44 ust. 3 u.KRS, do postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawach z odwołań od uchwał Rady stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej, z wyłączeniem przepisu art. 87¹ k.p.c., ustanawiającego przymus adwokacko-radcowski przy występowaniu przed Sądem Najwyższym. Odesłanie do przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej implikuje sposób wyznaczenia granic rozpoznania przez Sąd Najwyższy sprawy zainicjowanej odwołaniem uczestnika postępowania. Stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw, a z urzędu bierze pod rozwagę tylko nieważność postępowania. Oznacza to, że Sąd Najwyższy jest w tym przypadku związany granicami zaskarżenia oraz granicami podstaw (zarzutów), sformułowanymi w odwołaniu (odwołaniach). Granice zaskarżenia wskazane w odwołaniu stanowią jednocześnie granice rozpoznania sprawy przez Sąd Najwyższy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 12 lutego 2014 r., III KRS 1/14). Kognicja Sądu Najwyższego w sprawach z odwołania od uchwał KRS dotyczących obsady stanowisk sędziowskich obejmuje przy tym wyłącznie badanie, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem (art. 44 ust. 1 u.KRS). Naruszenia te muszą przy tym mieć istotny wpływ na wynik sprawy, odzwierciedlony w treści zaskarżonej uchwały (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 4 kwietnia 2013 r., III KRS 173/13). Nie ma natomiast zastosowania w zakresie odwołań od uchwał KRS przepis art. 398³ § 1 k.p.c., regulujący kwestię podstaw kasacyjnych, gdyż w przypadku odwołań od uchwał Rady podstawy te są określone w art. 44 ust. 1 u.KRS (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 15 października 2014 r., III KRS 49/14).

Obie Odwołujące się podniosły zarzut niezastosowania przez Radę jednakowych kryteriów wyboru kandydatów w postępowaniu nominacyjnym na

urząd asesora w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W., przy czym tylko A. M. Ż. podniosła zarzut naruszenia art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP.

Przedmiotem ochrony wynikającej z art. 60 Konstytucji, a stanowiącej podstawę ochrony prawnej udzielanej kandydatom na urząd sędziego lub asesora w toku postępowania nominacyjnego, jest przede wszystkim formalny aspekt dostępu do służby, a więc związany z przestrzeganiem jednolitych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji czy też wiarygodności danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach tego postępowania. Celem art. 60 Konstytucji jest zapewnienie równości szans dla osób podejmujących starania o pełnienie funkcji w służbie publicznej; realizacja art. 60 Konstytucji z jednej strony wymaga od ustawodawcy ustanowienia regulacji materialnoprawnych, określających przejrzyste kryteria selekcji kandydatów i obsadzania poszczególnych stanowisk w służbie publicznej, a z drugiej strony nakazuje stworzenie odpowiednich gwarancji proceduralnych, zapewniających weryfikowalność decyzji w sprawie naboru do służby. Brak odpowiednich procedur kontrolnych i odwoławczych stanowić może istotną przeszkodę w stosowaniu przyjętych reguł, a tym samym naruszać będzie konstytucyjny wymóg traktowania starających się o dostęp do służby na jednakowych zasadach (zob. wyroki TK: z 27 maja 2008 r., SK 57/06, OTK-A 2008/4/63; z 29 listopada 2007 r., SK 43/06, OTK-A 2007/10/130; z 8 kwietnia 2002 r., SK 18/01, OTK ZU nr 2/A/2002, poz. 16; z 14 grudnia 1999 r., SK 14/98, OTK ZU nr 7/1999, poz. 163; z 9 czerwca 1998 r., K 28/97, OTK ZU nr 4/1998, poz. 50).

Powinność stosowania w postępowaniu przed Radą jednolitych kryteriów wyboru nie oznacza, że KRS ma obowiązek wobec wszystkich zgłoszonych kandydatów, niezależnie od ich statusu, stosować jednakowe kryteria. Jednolite kryterium odnoszące się np. do kwalifikacji zawodowych (dorobku, doświadczenia zawodowego) kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie nie może być jednakowo stosowane do różnych kandydatów, inaczej będzie dokonywana np. w odniesieniu do sędziego sądu powszechnego, a inaczej do prokuratora, radcy prawnego, adwokata, notariusza lub pracownika naukowego szkoły wyższej (wyrok Sądu Najwyższego z 15 grudnia 2015 r., III KRS 81/15). Jednolite stosowanie kryteriów w przypadku kandydatów wykonujących różne zawody prawnicze

i posiadających bardzo różnorodne doświadczenie zawodowe (orzecznicze, pomocnicze, administracyjne) nie może sprowadzać się do prostego podsumowania. O ile zatem można w takiej sytuacji stwierdzić, że kandydaci spełniają wymogi ustawowe (jednakowe kryteria), to ocena doświadczenia zawodowego nie będzie mogła mieć charakteru wyłącznie arytmetycznego podsumowania, a znacznie bardziej rozbudowaną formę opisową, tak jak ma to miejsce w okolicznościach niniejszej sprawy. Podkreślić także należy, że kandydaci w niniejszym postępowaniu wykazują się zróżnicowanym wykształceniem i doświadczeniem zawodowym, co tym bardziej uzasadnia przyjęcie przez Radę łącznej oceny kandydatur i dopiero na tej podstawie wyłonienia kandydatów najlepiej wypełniających kryteria ustawowe. Z uzasadnienia uchwały jasno wynika, że Krajowa Rada Sądownictwa, w odniesieniu do wszystkich kandydatów będących uczestnikami postępowania uwzględniła jednolite okoliczności rzutujące na ocenę ich predyspozycji do pełnienia urzędu asesora w WSA w W.. Dochowane zostały wynikające z art. 33 ust. 1 u.KRS wymagania wszechstronnego rozważenia sprawy, przy uwzględnieniu przyjętych i określonych w art. 35 ust. 2 u.KRS kryteriów.

Ochrona sądowa udzielana kandydatowi na określone stanowisko sędziowskie, dokonywana przy uwzględnieniu art. 60 Konstytucji RP, winna obejmować kontrolę postępowania przed Radą pod względem jego zgodności z prawem, a więc musi być ograniczona do oceny zgodności z prawem zastosowanej *in casu* procedury oceny kandydatury bądź kandydatur i w efekcie przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie lub odmowy objęcia danego kandydata takim wnioskiem. Artykuł 32 ust. 1 Konstytucji statuuje z kolei zasadę równości wszystkich wobec prawa i równości traktowania wszystkich przez władze publiczne oraz zakazuje dyskryminacji w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiegokolwiek przyczyny. Dlatego kontrola sądowa postępowania przed Radą w zakresie jej zgodności z tym przepisem powinna sprowadzać się do oceny, czy wszyscy kandydaci uczestniczący w procedurze konkursowej byli traktowani jednakowo oraz czy żaden z nich nie był w jakikolwiek sposób dyskryminowany. Wbrew twierdzeniom Odwołującej się A. M. Ż., Rada w kontrolowanym postępowaniu nominacyjnym nie uchybiła standardom konstytucyjnym równego dostępu do służby publicznej. Zarówno z treści

uzasadnienia uchwały jak i z zarzutów podniesionych przez Odwołujące się nie wynika, by Rada zastosowała kryteria pozaustawowe czy też zastosowała kryteria ustawowe w sposób dyskryminujący.

Zgodnie z art. 37 ust. 1 u.KRS jeżeli na stanowisko sędziowskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat, Rada rozpatruje i ocenia wszystkie zgłoszone kandydatury łącznie i podejmuje uchwałę obejmującą rozstrzygnięcia w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego wobec wszystkich kandydatów. Taka uchwała zawiera w istocie indywidualne rozstrzygnięcia o przedstawieniu lub nieprzedstawieniu wniosku każdego z kandydatów ubiegających się o obwieszczone stanowisko (stanowiska).

W okolicznościach niniejszej sprawy nie ulega wątpliwości, że Rada dokonała całościowej oceny zgromadzonego materiału i na tej podstawie dokonała wyboru rekomendowanych kandydatów na wolnych pięć stanowisk asesora WSA w W.. Z treści uzasadnienia wynika jednoznacznie, że Rada dysponowała kompletem dokumentów każdego z kandydatów i zapoznała się z nim przed podjęciem uchwały. Rada wskazała wprost wszystkie kryteria, które wzięła pod uwagę, dokonując oceny kandydatów, szczegółowo opisała sylwetki kandydatów: wykształcenie, doświadczenie zawodowe, dorobek naukowy, opinie kwalifikacyjne, opinie Kolegium WSA w W. oraz wyniki pracy zespołu. Wbrew twierdzeniom Odwołujących się, Rada w niniejszym postępowaniu nominacyjnym nie przyjęła żadnego kryterium dominującego, w szczególności kryterium doświadczenia zawodowego. Rada wprost wskazała, że oceniała kandydaty całościowo, tj. uwzględniając wszystkie kryteria ustawowe łącznie, co jest w pełni uzasadnione dużym zróżnicowaniem zarówno w zakresie wykształcenia jak i doświadczenia zawodowego kandydatów.

Zgodnie z treścią art. 42 ust. 1 u.KRS uchwały Rady w sprawach indywidualnych wymagają uzasadnienia. Rada jest zatem zobligowana do wyjaśnienia wszystkim kandydatom, jakimi kryteriami kierowała się przy wyborze kandydatów. Uzasadnienie decyzji Rady ma na celu umożliwienie kandydatom porównania swojej kandydaty z innymi (objaśnienie, dlaczego inni kandydaci, zdaniem Rady, okazali się lepsi) oraz zweryfikowanie czy zachowane zostały wszystkie zasady proceduralne postępowania nominacyjnego, w tym zastosowanie

ustawowych kryteriów wyboru kandydatów w sposób jednolity, co poddaje się osądowi w toku postępowania sądowego. Zarzuty Odwołujących się co do braku przejrzystości i dowolności w wyborze kandydatów sprowadzają się do kwestionowania całościowego sposobu oceny kandydatów, co w okolicznościach niniejszej sprawy nie znajduje potwierdzenia. W uzasadnieniu uchwały Rada przedstawiła sylwetki wszystkich kandydatów (k. 10-46 uchwały), a dopiero w dalszej jego części wskazała szczegółowo okoliczności, które zdecydowały o wyborze wskazanych pięciu kandydatów. Każdy z kandydatów został przedstawiony zgodnie z jednolitym schematem zawierającym informacje o wykształceniu, przebiegu kariery zawodowej, opinii sporządzonej na potrzeby postępowania nominacyjnego, a także wyników głosowania Kolegium WSA w W., co umożliwia porównanie kandydatów a także kontrolę decyzji Rady. Wobec powyższego zarzuty dotyczące braku wskazania motywów decyzji, kryteriów czy też braku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy są niezasadne.

Podkreślić należy, że ocena doboru kryteriów, a także znaczenie przywiązywane do poszczególnych kryteriów przy ocenie poszczególnych kandydatów stanowi wyłączną kompetencję Rady (wyrok Sądu Najwyższego z 5 września 2013 r., III KRS 210/13). Uznanie KRS oznacza, że w określonym stanie faktycznym kilka alternatywnych decyzji dotyczących wyboru kandydata przedstawianego z wnioskiem o powołanie do Prezydenta RP może być dopuszczalnych, a sama okoliczność, że zewnętrzny obserwator (w tym również Sąd Najwyższy) postrzegałby innego kandydata jako wypełniającego oceniane łącznie przesłanki wymienione w art. 35 ust. 2 u.KRS w stopniu uzasadniającym przedstawienie Prezydentowi RP wniosku o jego powołanie, nie jest wystarczająca dla stwierdzenia sprzeczności uchwały z prawem. Wybór kandydatów nie może jednak pomijać zgromadzonej w sprawie dokumentacji (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 20 listopada 2019 r., I NO 19/19). W przypadku dochowania przez Radę procedur ustawowych Sąd Najwyższy nie może dokonywać oceny, dlaczego te, a nie inne, kryteria miały charakter decydujący, w szczególności, jeżeli w zakresie poszczególnych kryteriów i ich całościowej ocenie poszczególni kandydaci nie wykazują ekstremalnych różnic, które mogłyby uzasadniać przyjęcie

naruszenia procedury lub przekroczenie granic swobodnego uznania (wyrok Sądu Najwyższego z 13 lipca 2017 r., III KRS 16/17).

Obie Odwołujące się podniosły, że Rada nie uzasadniła swojej decyzji o nieuwzględnieniu rekomendacji zespołu KRS dla Odwołujących się. Wobec powyższego podkreślić należy, że Rada nie jest związana stanowiskiem zespołu powołanego do przygotowania sprawy indywidualnej do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady (art. 31 ust. 1 u.KRS). Dwuetapowy sposób postępowania jest proceduralnym wyrazem realizowania przez Radę zasady wszechstronnego rozważenia sprawy. W pierwszym etapie postępowanie wyjaśniające prowadzi zespół Rady, którego zadaniem jest przygotowanie materiałów niezbędnych do podjęcia przez Radę uchwały w przedmiocie rozstrzygnięcia konkursu na określony w ogłoszeniu Ministra Sprawiedliwości urząd. Zespół dokonuje sprawdzenia zgłoszeń pod względem formalnym, bada czy materiały są kompletne, a w przypadku stwierdzenia, że materiały nie są kompletne, wzywa do ich uzupełnienia, dokonuje wysłuchania kandydatów. Jeśli na stanowisko sędziowskie albo asesorskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat, zespół opracowuje listę rekomendowanych kandydatów (art. 35 ust. 1 u.KRS). Przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście zespół kieruje się przede wszystkim oceną kwalifikacji kandydatów, a ponadto uwzględnia: doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia; opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów (art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 u.KRS). Zespół może zatem rekomendować więcej niż jednego kandydata. Drugi etap postępowania odbywa się na posiedzeniu plenarnym Rady, na którym członkowie zespołu przedstawiają swe stanowisko, odpowiadają na pytania, odbywa się debata poprzedzająca podjęcie uchwały. Wszyscy członkowie Rady mają dostęp do materiałów przedłożonych przez kandydatów w toku postępowania nominacyjnego. Mogą oni zatem, po zapoznaniu się z materiałami, dokonać odmiennej oceny kandydatów, co ma odzwierciedlenie w głosowaniu. Podczas posiedzenia Rady członkowie zabierają głos, zadają pytania, co również może mieć wpływ na decyzję o głosowaniu za innym kandydatem niż wskazany przez zespół. W orzecznictwie

Sądu Najwyższego nie ma wątpliwości, że choć przepis art. 35 ust. 2 ustawy odnosi się wprost do zespołu, to z wykładni systemowej i funkcjonalnej wynika, że ma on również zastosowanie do plenarnej oceny kandydatów przez Radę. Ponieważ ustawa o Krajowej Radzie Sądownictwa nie zawiera regulacji nakazującej stosowanie innego trybu postępowania w razie rozpatrywania jednej tylko kandydatury, ani też nie wskazuje innych kryteriów oceny do takiej sytuacji, należy przyjmować, że zarówno zespół, jak i Rada *in pleno*, obowiązane są w takim postępowaniu oceniać kandydata według kryteriów z art. 35 ust. 2 ustawy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 23 października 2014r., III KRS 55/14). Resumując, Rada nie jest związana stanowiskiem zespołu, ma jednak obowiązek wziąć to stanowisko pod uwagę w ramach wszechstronnego rozważenia sprawy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2012 r., III KRS 1/12, OSNP 2013 nr 3-4, poz. 47). W sytuacji związania Rady opinią lub listą rankingową sporządzoną przez zespół, decyzje o rekomendowaniu kandydatów nie zapadałyby na posiedzeniach Rady, lecz stanowiłyby wynik prac zespołu, przedstawiany jedynie do akceptacji na posiedzeniu plenarnym Rady. Brak jest również podstaw do wymagania od Rady szczegółowego uzasadnienia swojej decyzji w tym zakresie, jeśli wynika to z treści uzasadnienia uchwały. Wybór przez Radę innego kandydata niż rekomendowany przez zespół nie stanowi zatem naruszenia prawa materialnego ani procesowego, regulującego przebieg postępowania przed KRS.

Niezasadnym okazał się również zarzut dotyczący zdyskwalifikowania przez Radę opinii Kolegium WSA. Opinia Kolegium została szczegółowo przedstawiona w uzasadnieniu uchwały. Rada uwzględniła opinię Kolegium WSA w W., lecz kryterium to nie było decydującym w tym postępowaniu nominacyjnym, zatem uzyskanie poparcia Kolegium nie było równoznaczne z wyborem takiego kandydata na urząd asesora. Powyższe mieści się w zakresie kompetencji Rady i nie stanowi naruszenia prawa. Jednocześnie Sąd Najwyższy wskazuje, że niezasadne są pozostałe zarzuty skarżącej (skarżących) odnoszące się do braku wszechstronnego rozważenia sprawy i niewyjaśnienia podstaw dokonanej oceny kandydatów z uwagi na niewskazanie w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały kryteriów, których nie spełniają pozostali kandydaci. To, że Rada nie przywołała okoliczności przemawiających na niekorzyść pozostałych kandydatów

i nie dokonała szczegółowego porównania i analizy „krzyżowe”, nie oznacza, że uchwała jest sprzeczna z prawem, a Rada dokonała arbitralnego wyboru kandydatów. Zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie poglądem, KRS ma obowiązek wyczerpująco wykazać w uzasadnieniu, dlaczego to właśnie rekomendowany uczestnik postępowania zdobył poparcie Rady i okazał się najlepszym kandydatem. Nie ma natomiast tak szczegółowego obowiązku prezentowania sylwetki tych z uczestników postępowania, którzy nie uzyskali tej rekomendacji. Wskazuje się bowiem, że zasadniczo znają oni swoją sytuację i mogą ją samodzielnie porównać z kandydatem rekomendowanym przez Radę. Nie oznacza to zatem automatycznego przyjęcia, że pomijając w uzasadnieniu niektóre okoliczności dotyczące tych osób, Rada przekroczyła granice swobodnej oceny dowodów i nie uwzględniła wszystkich okoliczności sprawy (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 5 września 2013 r., III KRS 212/13 i z 25 czerwca 2019 r., I NO 29/19). W okolicznościach niemniejszej sprawy Rada szczegółowo przedstawiła sylwetki wszystkich kandydatów oraz uzasadniła wybór każdego z pięciu kandydatów z osobna. Rolą Rady jest wybór najlepszych kandydatów, nie jest ona zobowiązana do przedstawienia krytycznej oceny pozostałych kandydatów, gdyż nie jest to celem postępowania ani tym bardziej niecelowym byłoby zamieszczanie takiej krytyki w uzasadnieniu uchwały.

Wbrew twierdzeniom Odwołującej (Odwołujących) się Rada dokonała wyboru po zapoznaniu się z całym zgromadzonym w toku postępowania materiałem, tj. opiniami o kandydatach, przebiegiem kariery zawodowej, dorobkiem naukowym. Zarzuty podniesione przez Odwołującą się sprowadzają się do zakwestionowania oceny tego materiału dokonanej przez Radę. Wbrew twierdzeniom Odwołującej się, wybór dokonywany przez Radę nie jest matematycznym równaniem, w którym wynik stanowi suma zgromadzonych punktów, tu: kolejnych kryteriów. Rada ma obowiązek dokonać całościowej oceny każdego kandydata i dokonać wyboru kandydatów, w jej ocenie najlepszych w danej procedurze nominacyjnej. Nie ulega wątpliwości, że zasadniczym kryterium wyboru kandydata do pełnienia urzędu sędziego są jego kwalifikacje zawodowe oraz cechy osobowości. Sprawdzalność tych walorów nie zawsze jest prosta. O ile ocena kwalifikacji stanowi wypadkową całościowej analizy drogi zawodowej,

która może być dokonana takimi miernikami, jak: oceny z egzaminów zawodowych, ukończone studia podyplomowe, uzyskane stopnie naukowe, to już analizowana przez sędziów wizytatorów wiedza prawnicza, organizacja pracy, terminowe wywiązywanie się z obowiązków mają charakter oceny, a cechy osobowości nie podlegają takim wymiernym kryteriom i ich ocena ma charakter subiektywny. Podkreślić także należy, że Rada dokonuje wyboru spośród kandydatów, którzy spełniają wszystkie kryteria ustawowe, zatem w postępowaniu nominacyjnym nie uczestniczą kandydaci, którzy *de facto* nie mogliby uzyskać rekomendacji Rady.

Uwzględniając powyższe Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS, orzekł jak w sentencji.

Zdanie odrębne od wyroku i uzasadnienia złożył SSN Adam Redzik.